

[Ebba Strange]

ved ikke, hvorfor Fremskridtspartiet rejser forespørgselsdebat; det gør de jo tit og ofte. Jeg vælger at gå ud fra, at de gør det, fordi der er en sag, der ligger dem på sinde. Denne sag ligger faktisk SF på sinde, og det gjorde den, inden man udtalte sig fra Europa-Parlamentets side. Det har den faktisk gjort længe. Og derfor har vi rejst en forespørgselsdebat om det. Det er en ret almindelig måde at forholde sig til et politisk emne på, som ligger én på sinde. Og jeg betragter det ikke som en skindebat, jeg betragter det som en væsentlig debat.

Hvis fru Pia Kjærsgaard ellers ville give sig tid til at læse og ikke bare lytte så interesseret, så ville hun også kunne se, at dette dagsordensforslag ikke åbner op for militærnægtere i al evighed og i al fremtid og fra alle verdens lande, og hvad der ellers bliver sagt. Det retter sig alene mod militærnægtere og desertører fra Serbien og Montenegro.

Birthe Rønn Hornbech (V):

I Venstre bakker vi fortsat op om udlændingelovens princip om, at afgørelser af, om asylansøgere kan få opholdstilladelse, skal vurderes konkret og efter en helt individuel bedømmelse. Det giver efter vores opfattelse den største retssikkerhed, og det var præcis det, Folketinget ønskede ved indførelsen af Flygtninge-nævnet med loven af 1983.

Det ligger næsten i kortene, at forslagsstillerne ønsker en særlov for asylsøgere, der påberåber sig, at de er desertører fra Serbien-Montenegro. Jeg vil gerne slå fast med syvtommersøm – og jeg gør det på samtlige medlemmer af Venstres folketingsgruppes vegne – at vi var imod en særlov for palæstinensere, og vi er imod en særlov for desertører. Vi er imod enhver form for særlov, hvor den lovgivende magt går ind i den udøvende magts arbejdsområde.

Det er altså først og fremmest ud fra en parlamentarisk vurdering, at vi er imod særlove. Vi finder, at det en kedelig glidebane, forslagsstillerne er inde på, at man forsøger at forplumre både de enkelte sager og ansvarsfordelingen mellem den lovgivende og den udøvende magt, og vi finder, det er at medvirke til en uretfærdig forskelsbehandling, at man trækker enkelte sager frem. Jeg spørger mig selv, om forslagsstillerne mener, at de i højere grad har kunnet indsamle oplysninger, end Direktoratet

for Udlændinge og Flygtningenævnet har kunnet gøre det, end Udenrigsministeret, de svenske udlændingemyndigheder og Amnesty International har kunnet gøre det.

Jeg vil gerne sige til fru Ebba Strange, at det her er ikke udtryk for, at vi mener, at sagen er let, men vi mener, at det er den mest rimelige måde at afgøre disse sager på at gøre det gennem det system, der allerede er opbygget. For det system tilsiger jo også, at Flygtningenævnet ikke – som det påstås – sender asylansøgere tilbage til terror og dødsstraf. Det er jo ikke en virkelig beskrivelse af, hvordan det foregår, at påstå noget sådant. Ikke blot efterprøver Flygtningenævnet, om de pågældende asylsøgere, som praksis nu har udviklet sig i Flygtningenævnet, kan falde ind under de facto-begrebet i udlændingeloven, men det efterprøves jo også, om det er forsvarligt at sende de pågældende tilbage. Har man overset det?

Det fremgår af flygtningekonventionen, at de kontraherende stater ikke må udvise eller afvise en flygtning til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed vil være truet bl.a. på grund af politisk anskuelse. Den regel er jo i Danmark udvidet til at omfatte alle udlændinge, og tillige gælder den udsendelse også til et land, hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et andet – usikkert – land. Der er altså tale om, som udlændingeloven praktiseres og er formuleret i dag, at man, inden man udsender nogen, har indhentet oplysninger om forfølgelsesrisiko i det pågældende land.

Endelig har ministeren efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2 og 4, mulighed for at afgøre, om der er personlige forhold, der kan være så enestående, at der er humanitære grunde eller andre særlige grunde til at tildele en midlertidig opholdstilladelse. Vi har i Venstre lagt mærke til, at ministeren flere gange har udtalt, at ministeren afviser at anvende disse bestemmelser en bloc. Den fortolkning af de bestemmelser er vi i Venstre meget enige i, og vi vil holde ministeren fast på, at også humanitære opholdstilladelser skal gives efter en helt individuel vurdering. For at kunne diskutere ministerens praksis på et sagligt grundlag og undgå mytedannelser om, hvordan praksis har udviklet sig, har jeg netop i går efter forretningsordenens § 20 stillet et spørgsmål til ministeren med anmodning om at få redegjort for, hvorle-